

Lâm Nhất Phàm buông điện thoại, vẫn chưa nghĩ ra tại sao Lâm Khải Trạch biết trước mà bỏ trốn nhưng mà như vậy sợ rằng anh ấy sẽ đi tìm Nhược Vũ, cô sẽ gặp nguy hiểm.

Nhược Vũ là một cô gái mạnh mẽ, cô không tỏ ra sợ hãi nhưng anh biết cô cũng đang lo lắng vì cô còn đang mang thai.

Lâm Nhất Phàm ôm cô vào lòng vỗ về.

-Không sao đâu, anh nhất định sẽ không để em gặp nguy hiểm.

Nhược Vũ rúc vào ngực anh, nói không căng thẳng là nói dối.

Lâm Khải Trạch giết người cũng dám làm thì có chuyện gì hấn không dám nữa.

Lúc cô đóng kịch bên cạnh hấn cũng không sợ bằng lúc này.

Lâm Nhất Phàm kéo chăn đắp cho cô, vuốt vuốt lưng để cô dễ ngủ, sóng gió bao nhiêu đó đã quá đủ rồi, làm ơn đừng gieo thêm nữa.

Sáng hôm sau trên khắp mặt báo đồng loạt đưa tin Lâm Khải Trạch, con trai trưởng của Lâm gia, nguyên tổng giám đốc điều hành tập đoàn ô tô nổi tiếng Lâm Thị là nghi can giết người, nạn nhân là tiểu thư của Trương gia, Trương Nhược Vũ.

Tin tức này làm chấn động cả nước, trước đây khi hay tin Trương Nhược Vũ bị tự sát, Lâm Khải Trạch đau khóc vật vã, tự trách bản thân không bảo vệ được cho vợ sắp cưới của mình khiến bao người xót thương đổ lệ, nào ngờ đâu mọi chuyện vỡ lẽ ra mới biết hấn chính là hung thủ giết người, mà mục đích chính là chiếm đoạt tài sản.

Lâm Khải Trạch bị truy nã, Triệu Phi bị bắt trong đêm, Trần Sâm và đồng bọn có liên quan cũng bị giam chờ ngày xét xử.

Lâm Nhất Phàm bây giờ là trụ cột của nhà họ Lâm, sóng gió bên ngoài ập tới chỉ có một mình hấn dang tay chống đỡ.

Dư luận chỉ trích không ngớt lời, kéo nhau vào trang bán hàng chính thức của Lâm Thị bảo đánh giá 1 sao, khiến uy tín của tập đoàn bị ảnh hưởng cực kì nghiêm trọng.

Lâm gia hôm nay bao trùm trong sự u ám, không ai nói với ai câu nào, tivi cũng không dám mở lên xem.

Lâm phu nhân khóc cạn nước mắt thẩn thờ nhốt mình trong phòng, ai khuyên nhủ cũng không nghe.

Lâm lão gia cũng rầu rĩ cả ngày, điện thoại trong phòng khách thì reo lên liên tục, đều là của họ hàng hỏi thăm về tình hình của Lâm Khải Trạch.

Nhược Vũ đứng trên lầu nhìn xuống, tâm trạng cũng chùng xuống theo, muốn đi an ủi họ nhưng cảm giác áy náy khiến cô không thể nào nhắc chân được.

Lâm Khải Trạch có lỗi với cô nhưng những người ở dưới kia, họ đối với cô chỉ có ơn chứ không có nợ.

Một người làm mà khiến biết bao người chịu khổ, không biết khi đứng trước vành móng ngựa hẳn có thấy hối hận khôn.

Cô ở đây có thể nghe rõ ba chồng Nhất Phàm bàn về chuyện của Lâm Khải Trạch. Nét u buồn xuất hiện trên mặt ông khiến ông thêm phần già dặn.

Lâm lão gia vịn hai tay lên thành ghế hỏi Lâm Nhất Phàm một chút về tình hình Lâm Thị, sáng nay vì chuyện này anh phải ở nhà để tránh cánh phóng viên nhà báo tìm tới anh để săn tin.

Lâm Nhất Phàm rót cho ba mình một tách trà rồi trấn an ông.

-Ba đừng lo, mọi chuyện đã có con xử lý rồi, ba đừng quá đau buồn mà ảnh hưởng tới sức khỏe.

Lâm lão gia bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Lâm Nhất Phàm, còn con trai cả bây giờ đang không biết ở nơi đâu, ông nhắm mắt mệt mỏi, một hồi mở mắt ra lên tiếng nói.

-Chuyện của Khải Trạch, tội ác nó gây ra thì tự nó gánh lấy, nhà họ Lâm không chạy án cũng không thuê luật sư bào chữa, đợi bắt được nó rồi nhất định phải bắt nó quỳ trước mộ Tiểu Vũ dập đầu tạ tội với con bé. Chúng ta thật có lỗi với nhà họ Trương.

Nước mắt Nhược Vũ lăn dài xuống má, cô không ngờ Lâm lão gia lại nói những lời này, cô biết ông và vợ mình là người tử tế lại hiểu chuyện nhưng đưa con mà họ dứt ruột đẻ ra làm sao không thương cho được, họ lại nhiều tiền nên chạy giảm án cho Lâm Khải Trạch là điều đương nhiên nhưng mà họ đã không làm vậy, điều này khiến cho cô được an ủi biết bao nhiêu.

Lâm Nhất Phàm ở phía dưới nhìn lên tìm cô, như bảo cô cứ an tâm, có anh cô sẽ không bao giờ chịu thiệt.

Cô hút một lần làm con dâu của nhà họ Lâm, sau đó ông trời lại đưa đẩy cuộc đời của cô vào nhà họ Lâm thêm một lần nữa, có lẽ vì cô đã chọn sai nên ông trời đã cho cô chọn lại, lần chọn này cô là người chiến thắng giải thưởng cao nhất.

Một lát sau Từ Khôn gọi điện tới cho Lâm Nhất Phàm, tình hình Lâm Thị bây giờ không ổn, dù Lâm Khải Trạch đã thôi giữ chức giám đốc điều hành nhưng vụ việc lần này khiến đối tác mất niềm tin và muốn ngưng hợp tác.

Lâm Nhất Phàm không muốn đi vì biết đâu Lâm Khải Trạch sẽ quay về nhưng nếu hẳn không giải quyết tốt chuyện này thì cơ ngơi của nhà họ Lâm sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lâm Nhất Phàm đi lên phòng, Nhược Vũ cũng vào theo.

Điện thoại của hắn vang lên liên tục, Nhược Vũ cũng đoán ra được Lâm Thị đang xảy ra chuyện.

-Anh đi đi, em không sao đâu, ở ngoài kia có cảnh sát, anh ta sẽ không dám về đây đâu.

-Nhưng...

-Em sẽ ở yên trong nhà, anh yên tâm đi.

Xung quanh Lâm gia có cảnh sát mặc thường phục giả dạng để phòng Lâm Khải Trạch quay về, hẳn bây giờ là tội phạm truy nã nên không phải muốn làm hại ai là dễ dàng làm.

Lâm Nhất Phàm suy nghĩ cặn kẽ một hồi rồi nhắc nhở cô đặt lên đùi mình, tựa cằm vào vai cô căn dặn.

-Anh sẽ về ngay cho nên em ở yên trong phòng đừng đi đâu, cửa phòng khoá lại cẩn thận đợi

anh về có biết chưa?

Nhược Vũ vuốt nhẹ tóc anh cười nhẹ, cũng đâu phải là đối đầu với tội phạm khủng bố, đâu cần phải nghiêm trọng như vậy.

Cô cúi đầu hôn lên môi anh cười tươi gật đầu.

-Em biết rồi, em và con sẽ đợi anh về.

Lâm Nhất Phàm hôn nhẹ lên bụng cô rồi bước ra cửa, thấy vẫn còn chưa yên tâm, hần quay lại ôm lấy cô dặn dò thêm lần nữa.

-Đợi anh về, đừng làm chuyện gì nguy hiểm, hứa với anh đi.

Tự nhiên nghe câu này khoé mắt Nhược Vũ cay cay, cô gật đầu hôn lên ngực áo anh đồng ý.

Tiếng động cơ xe ở dưới nhà vang lên Nhược Vũ mới dám lộ rõ sự căng thẳng của mình.

Cô chỉ tỏ ra bình tĩnh để anh không lo lắng, chứ thật ra cô sợ Lâm Khải Trạch sẽ tìm mình trả thù.

Sáu giờ tối Nhược Vũ nhận được cuộc gọi của một số điện thoại lạ, linh tính mách bảo đây không phải là một cuộc gọi thông thường.

Nhược Vũ đè trái tim nhỏ bé của mình lại nhấn nút trả lời.

-Alo.

-Là anh đây.

Khẩu âm rất nhỏ giống như cố đè nén giọng của mình xuống nhưng Nhược Vũ vẫn nhận ra được đây là giọng của Lâm Khải Trạch.

Cô kìm chế sự run rẩy của thanh quản mình lại, cố diễn cho ra hồn.

-Anh à, anh có an toàn không?

-Anh không sao nhưng bây giờ anh cần ẩn náu một thời gian, em mang theo hành lí tối nay 8 giờ cùng anh lên chuyên cơ.

-Anh muốn đi đâu?

-Đi tới nơi chỉ thuộc về hai chúng ta thôi, nhớ đó 8 giờ tối, tại khu dân cư Xuân Hoa.